

fessionem eidem Confessario, cui antea illa peccata confessus fuerat, non est opus ut peccata confessa iterum illi distinctè aperiat, sed sufficit dicere: *Fateor omnia ea peccata, quæ tibi alias confessus sum*, dummodo Confessarius eorum recordetur saltim in confuso, aut status, & vita hominis in communi, aut poenitentia à se imposita, ut tenet communis sententia. Imo Diana p. 5. n. 13. resp. 51. cum P. Granado probabile putat, quod etiam si hotum nihil recordetur, sed tantum quod sibi Poenitens confessus fuerit, valde, & licet absolveret. Quod etiam tenet M. Lumbier in Advertentijs Aranae ad summulas Salaz. n. marg. 658.

DISPUTATIO IV.

De his quæ requiruntur in Confessario ad validam, & licitam Administracionem hujus Sacramenti.

HACTENUS egimus de dolore cordis, & confessione, quæ se tenent ex parte Poenitentis in Sacramento Poenitentiarum, in hac, & sequentibus disputationibus de his quæ ad Confessarium spectant, agemus.

SECT. I. De scientia in Confessario requista.

1. **A**liquani requiri scientiam in Confessario, certissimum est apud omnes, qualis autem illa esse debeat, tum ad valorem Sacramenti, tum ad licitam illius Administrationem querimus in praesenti.

2. Dico primo: Ad valorem Sacramenti requiritur, & sufficit, quod saltim in confuso noverit Confessarius peccata esse in Poenitente. Prima pars pater, quia hoc Sacramentum est institutum per modum judicij, in iudicio autem nulla est sententia, nullo modo cognita causa. Secundò: Quia alias esset valida absolutio, etiam si nulla præcessisset confessio, vel etiam si præcessisset absente Confessario, vel dormiente, vel omnino ignorente idioma Poenitentis, quod nemo diceret.

3. Secunda pars probatur: quia major scientia, & cognitione Confessarii solum requiritur ad integratem confessionis; sed integritas materialis non est de essentia Sacramenti poenitentiarum; sed sufficit integritas formalis, ut pater in moribundo, qui solvit dicit in genere se peccasse, & in alijs casibus, quos notarimus disp. præcedenti sect. 9. er-

go; Unde sicut ad valorem non requiritur, quod omnia omnino peccata Pœnitens appetiat, ita nec quod Confessarius omnia omnino cognoscat. Si tamen Pœnitens ad hujusmodi Confessarium, qui solum sciret peccatum in confuso cognoscere, advertenter accederet, tunc esset nullum Sacramentum defensu dispositionis in Pœnitente, eo quod in ipso actu confessionis peccatum mortale committeret, ut eadem disp. sect. 10. n. 7. notavimus.

4. Dico 2. ad licet ministrandum Sacramentum major scientia requiritur, ea scilicet quæ ad recte exercendum judicium requiruntur. Necesse est ergo primo, ut sciat Confessarius discernere quæ sint mortalia, quæ venialia saltem communia, quia tamen hoc discrimen circa omnia adhuc doctissimi Confessarij non semper facere possunt, ad id in difficultioribus, & minus communibus non tenetur Confessarius juxta Card. de Lugo disp. 21. sect. 4. n. 70. & 71. & tunc (quod monet Corrella) rectum erit consilium, ne Confessarius angatur, sed quod tale peccatum damnet ut mortale dubium. Imo citatus Cardinalis addit ibidem, non teneri in omnibus judicare an sint peccata, nec ne?

5. Secundo: Scire debet confessarius species, & circumstantias peccatorum necessario

explicandas. Tertio: Casus reservatos, & censorias, saltem communiores. Quarto: Quæ spectant ad restitutionem famæ, & bonorum. Quinto: Remedias peccati oportuna, quæ omnia scire sufficit mediocriter, ita ut saltem norit prudenter dubitare, & Authores, vel viros doctos consulere.

6. Unde inferes primo: Quod in his, quæ de praesenti spectant ad absolutionem, debet Confessarius de praesenti, & ante absolutionem judicium ferre, v. g. an Pœnitens peccaverit graviter, vel leviter, an sit, vel non sit capax absolutionis? In illis vero, quæ facienda sunt de futuro, v. g. an teneatur restituere, nec ne? Et alia hujusmodi, potest Confessarius Pœnitentem absolvere, si Pœnitens promittat, se consilio staturum ipsius Confessarij, vel aliorum peritorum in resolutione illius dubii.

7. Inferes secundo: Graviter peccare, qui sine scientia respectivè adquisita exponit se ad audiendas confessiones, quia se exponit periculo errandi in re gravissima. Dixi respectivè, quia minor scientia requiritur ad audiendas confessiones puerorum, rusticorum, &c. quam ad audiendos Judices, Advocatos, Mercatores, &c. qui casus difficiliores habent.

8. Inferes tertio: Quod in casu necessitatis, ut in articulo mortis, licet Sacerdos sit

omnino indoctus debet audire confessionem; & absolvere, dummodo saltem noverit Pœnitentem habere peccatum, quia tunc debet attendi necessitas extrema Pœnitentis; propter quam rationem Sacerdos hujusmodi potest licet confessiones audire fidelium, qui apud infideles in servitute, & captivitate detenti alii Confessarium non habent, quia illa reputatur necessitas mortaliter extrema. Ita P. Lugo ubi supra, n. 73. ex Patre Suarez.

9. Inferes quartò: Nec etiam Prælatos absque gravi peccato posse Sacerdotem indoctum exponere confessionibus, nisi alias in aliquibus oppidis exiguis, & remotis, ubi propter penuriam rerum, & pauperiem incolazum non invenitur homo doctus, qui velit curam animarum illarum suscipere. In hoc enim casu melius erit, quod habeant Confessarium licet indoctum, quam quod omni profus remedio desituantur. Confessarius autem hujusmodi semper habet obligacionem comparandi doctrinam necessariam ad suum ministerium recte obeundum.

SECT. II. De probitate vitæ in Confessario requisita.

1. **D**uo in hac sect. certa sunt, primum ad valorem Sacramenti Pœnitentie non requiri probitatem vitæ, nec statum gratiæ in Confessario, dummodo enim iurisdictionem, & intefitionem habeat, & applicet formam precedente confessione, & dispositio- ne Pœnitentis absque dubio Sacramentum efficiet, quamvis depravatis sit moribus Confessarius. Secundum: Ad licet administrandum Sacramentum debere Confessarium esse in statu gratiæ, media confessione prævia, vel saltem contritione perfecta suorum peccatorum.

2. Si autem Confessarius gratia destitutus ex inopinato vocetur ad audiendam confessionem moribundi, & temporis angustia pressus, nequeat, sine magna difficultate actum contritionis elicere, poterit licet confessio- nem audire, & ministrare Sacramentum Pœnitentie, & idem est de eo qui vocatur ad baptizandum moribundum, quia tunc extrema necessitas moribundi prævalet, nec defensus contritionis tunc imputatur Confessario. Solum ergo quarimus in præfenti, quando-

extra casum necessitatis urgeat obligatio statutus gratiae in Confessario? An ab initio ex quo incipit confessionem audire? An quando poenitentiam imponit? An vero sufficiat eo temporis momento, quo absolutio conferenda est?

3. Dico: Probabilissimum esse talem obligationem solum urgere, dum absolutionem impedit. Ita P. Lugo, disp. 21. sect. 4. n. 69. P. Tamburinus; & apud illum P. Henriquez. Ratio est, quia licet audiens confessionem, & poenitentiam imponens incipiat confidere Sacramentum, tamen illud simpliciter non confidit, donec formam absolutionis impedit: ergo donec absolvat, non verificatur, quod irreverenter tractet Sacramentum.

4. Unde inferes primò: Sacerdotem qui facilitatem non habet se conterendi, peccare mortaliter, si difficeret actuum contritionis ad illas temporis angustias, quando jam urget absolutio, licet alias per accidens tunc contritionem eliciat, quia jam quantum est ex se se exposuit periculo ministrandi Sacramentum in peccato. Secundò: Quod qui bona fide ad illas temporis angustias distulit contritionem, & postea tempore urgenti non valet vincere difficultates, si nequeat absque molestia Poenitentis, aliquantulum absolutionem difficere, sine hesitatione potest adsolvere tam

tum, quia jam Poenitens habet jus ad absolutionem, tum quia valde odiosa redderetur confessio, si Poenitenti nulla sua culpa differetur absolutio. Id ego consulerem, ut occasione exortandi Poenitentem ad contritionem, se simul Confessarius conetur conterere.

SECT. III. De Jurisdictione requisiita in Confessario.

1. **N**oto primò: Jurisdictionem, seu facultatem absolvendi (quæ quidem distincta est à potestate ordinis) requiri in Confessario tam ad licite, quam ad validè absolvendum. Ea autem est duplex, alia ordinaria, quæ est officio adjuncta, unde eam habent, qui ex vi proprij officij Curam habent animarum ut Papa, Episcopus, & Parochus, alia delegata, quæ legitimè datur ab alio habente ordinariam; non vero à Parochio, nisi præcedente Episcopi approbatione, nam dicit ante Tridentinum etiam facultatem delegandi Parochi habuerint, ex Tridentino tamen sect. 23, c. 15. de reformatione constat; quod nemo potest confessiones Secularium audire, nisi ipse Parochus, vel approbatus ab Episcopo. Videatur P. Lugo, disp. 21. sect. 1, n. 6.

2. In-

2. Inferes Confessarium, etiam Regularēm, qui absque approbatione, & jurisdictione ab Episcopo delegata, etiam injustē negata, absolvit, invalidē absolvere, unde ab Alexandr. VII. damnata est hæc propositio, quæ est 13. inter 45. Satisfacit precepto annua confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato, & ab eo injustē reprobato. Episcopus autem esse debet ille in cuius Diœcesi versatur Confessorius, hic enim reputatur legitimus Superior pro illa jurisdictione conferenda, & hæc collatio jurisdictionis dicitur titulus, qui si invalidus sit ob aliquod vitium latens, appellatur à DD. titulus coloratus.

3. Noto secundò: Quod quamvis sit juris Ecclesiastici conferre, ampliare, restringere jurisdictionem Confessorij, at quod Sacerdos sine jurisdictione non absolvat, est juris divini. His notatis, tria in hac sect. queruntur. Primum, quām jurisdictionem habeat Sacerdos ad absolvendum Pœnitentem in periculo, & articulo mortis constitutum? Secundū: An error communis saltē cum titulo colorato præbeat jurisdictionem? Tertiū: An opinio probabilis etiam conferat jurisdictionem?

4. Circa primum dico 1. Quilibet Sacerdos, etiam simplex, & adhuc non approbatus potest absolvere in periculo, & mortis

art.

articulo (pro eodem enim quoad præsens reputantur articulus, & periculum) ab omnibus peccatis etiam hæresis, & à quibuslibet excommunicationibus, etiam Summo Pontifici reservatis. Ita concessum est à Tridentino sess. 14. c. 7. consilenti scilicet animarum bono; sed pro praxi hujusmodi facultatis aliqua notanda sunt.

5. Primo: Absolventem à casibus absque excommunicatione reservatis debere petere cautionem à Pœnitente de stando mandatis Ecclesiæ, circa id quod injunctum fuerit ea occasione ab Ecclesia, vel ab ipso absolvente, quæ cautio debet esse jurata, præsertim in criminibus gravioribus. Item, de satisfaciendo parti, si forte aliqua requiratur satisfactionis; & hæc cautio debet esse pignoratio, vel si hæc non possit, fidejussionis, vel si hæc non possit, juratoria, quod si ipsa realis satisfactionis præmitti possit, præmittenda est.

6. Secundò: Si casus sit cum excommunicatione reservatus præter dicta, imponendum est onus à Confessario, ut Pœnitens, quām primum poterit, coram Superiore compareat, ut, & medicinam convenientem adhibeat, & satisfactionem imponat, quod onus imponi debet sub juramento, saltē in crimen percusionis clericis; qua sic caveretur in iure. Quod si Pœnitens postea non com-

pa-

pareat, statim incidet in eandem excommunicationem ex cap. eos, qui de sent. excom. in 6. Ad quod tenetur Poenitens, etiam si Confessarius ex ignorantia, malitia, vel obliuione tale onus non imposuerit. Quando vero casus est reservatus absque excommunicatione, illud onus non remanet, ut ex PP. Suarez, & Sanchez tenent PP. Lugo, disp. 20, sect. 10. §. 1. n. 109. & Tambur. lib. 3. methodi cap. 6. n. 2. & 3. qui etiam ex P. Sanchez, & Bonacina notat ejusmodi jura-
menta non esse ab impubere exposcenda, quia non præsumitur eo pollere rationis usum, ut juramentum pro dignitate præstet.

7. Tertiò: Quod impedimentum perpetuum recurrenti ad Superiorum aequivaler mortis articulo, ut cum quis damnatus ad tritemes, non habet Sacerdotem habentem facultatem; tunc enim poterit a quolibet Sacerdote absolviri, etiam si approbatus non sit. Ita P. Tambur. ibidem n. 3. nec tunc prædicta cautio comparendi coram Superiori re erit petenda, ut potè omnino superflua.

8. Quartò: Quod in ipso mortis articulo, seu periculo potest Sacerdos simplex a prædictis absolvere, etiam præsente Confessario approbato, quod ut probabile censet P. Tamburinus, & eamdem sententiam cum pluribus tuetur etiam Diana p. 1. tract. 5.

R.

R. 5. Unde securè potest ad præxim reduci, quia ut infra dicemus, semper ac datur certa probabilitas de jurisdictione, Ecclesia sus-
plet quemlibet defectum illius, & præbet ju-
risdictionem certam. Alia plura de censuris,
& casibus reservatis, disp. 6. ex professo vi-
debimus.

9. Circa secundum dico secundò: Error
communis cum titulo colorato veram præ-
stat jurisdictionem, dummodo titulus sit præ-
stitus à legitimo Superiore. Ita P. Thomas
Sanchez, plurimos citans lib. 3. de matrim.
disp. 22. n. 44. P. Escobar tom. 2. lib. 16. sect.
2. prob. 71. n. 425. & novissimè P. Cárdenas
in explic. 65. propositiōnū, disserit. 12. cap.
6. art. 5. n. 141. & 145. Et ratio est, quia
Pontifex, vel Episcopus in favorem fidelium
tacitè Confessariū hujusmodi censemur ap-
probare. Nec credendum est communissi-
mam hanc sententiam latere Summum Pon-
tificem, & tamen eam adhuc non repræba-
vit, quod deberet facere, ut vitaret mani-
festam perniciem animarum, quæ sequere-
tur, si ipse in tali casu nollet jurisdictionem
præbere, nec suam mentem declararet, si-
cet Episcopus, qui videt Sacerdotem con-
fessiones audire, quem scit adhuc approba-
batum non esse, si tamen taceat, eo ipso
præbet illi jurisdictionem.

10. Si

10. Si tamen error communis sit absque titulo colorato, tunc non præbere jurisdictionem tenent præfati Cardenæ, & Thomæ Sanchez, qui ait, sententiam contrariam se non judicare probabilem; eam tamen tenet cum alijs Basilius Pontius, apud P. Carden. ibid. n. 152, cuius Basiliij authoritas, ut ait Diana pluribus Doctoribus æquivaleret; in eam etiam propendet Machado, t. 1. lib. 1. p. 2. tr. 1. doct. 8. & apud eum Joannes Sanchez. Unde, an propterea certò probabilis ea opinio de jurisdictione judicanda sit, ideoquæ se curè ad præsum reducenda, juxta ea quæ conclusione sequente dicemus, alijs viderint.

11. Circa tertium dico tertio: Quoties de jurisdictione Sacerdotis est opinio certò probabilis potest validè, & licet absolvere, quia tunc certam habet jurisdictionem. Hoc conclusio est ferè omnium DD. quæ tamen post Decretum Innocentij XI. damnantis 65. propositiones, specialem habere videtur difficultatem, eo quod in prima propositione damnaverit in conferendis Sacramentis licet tum esse usum opinionis probabilis, relata tio de valore Sacramenti. Jurisdictione autem est de valore Sacramenti, & tutius est non absolvere, Sacerdotem habentem jurisdictionem solum ex opinione certò probabili.

12. Nihilominus adhuc post præfatam damnationem prædictam conclusionem tenent Lumbier, Coreila, Hevas, & P. Card. qui tenent Pontificem solum intendisse prævidere saluti animarum, & reverentia Sacramentorum in ijs quæ non pendent ab Ecclesia, & Pontifice, qualia sunt materia, forma, & intentio. Jurisdictione vero licet sit de valore Sacramenti, potest tamen suppleri ab Ecclesia, & potest illam præbere euicunque voluerit. Quod autem in tali casu certò eam suppleat Ecclesia constat primò, quia cum prædicta sententia inveniatur passim apud omnes DD. uno solum, aut altero reclamante, nec credi possit hoc latere Summum Pontificem, nisi vellet Pontifex jurisdictionem suppleret, suam mentem declarasset, ne magna perniciences in animas redundaret.

13. Nec sufficit illa declaratio generalis, quæ continetur in determinatione primæ propositionis, tūm quia cum illa sententia sit omnium ferè DD. deberet exprimi à Pontifice in determinatione, maximè cum in ea non militet eadem ratio, quæ in materia, forma, & alijs, quæ omnino sunt de jure divino, & independentia ab Ecclesia juxta dicta numeri antecedenti, ideoquæ adhuc posset intelligi non contenta in damnatione generali, ut de facto intelligitur à præfatis AA. qui post damnationem.

nationem scripserunt; tunc quia damnatio solum loquitur de opinione probabili relictatuo, non de opinione probabili moraliter certa, ut alibi diximus. Opinio autem, quæ docet Ecclesiam supplere jurisdictionem, quando datur opinio certò probabilis de illa, non est solum probabilis, sed moraliter certa, eo quod illam uno ore defendant DD. omnes.

14. Probatur insuper conclusio: Quia certum est in jure consuetudinem dare certam jurisdictionem cap. duo simul de officio Ordin. cap. Romana de sententia excomm. in 6. cap. Romana de foro comp. in 6. & alijs juribus vindendis apud citatum P. Card. dissert. 2. cap. 6. art. 6. n. 161. & constat etiam ex Trident. sessi. 22. de reform. cap. 3. Sed consuetudo in tota Ecclesia est, quod Confessarij absolvant ex opinione certò probabilis jurisdictionis, ut affirmant PP. Suarez, Lugo, Arriaga, Diana, & alij plures apud eumdem Cardenas ibid. quorum communis sensus in quæstione facti facit certitudinem moralem: ergo.

15. Unde inferes primò: Quod si opinio de jurisdictione non sit certò probabilis (talis autem est quam DD. communiter etiam contraria sententiae probabilem iudicant) sed solum sit probabiliter probabilis, id est, quod licet ab aliquibus DD. defendantur, tamen ab alijs gravibus DD. dubitatur de ejus probabi-

litate: tunc Sacerdos non poterit licet abolvere, quia non constat tunc Ecclesiam supplerere jurisdictionem, quæ forte deficiat.

16. Inferes secundò: Aliud est, opinio nem de jurisdictione esse certò probabilem, & aliud, esse probabilem jurisdictionē; nam quando detur opinio certò probabilis de jurisdictione, tunc jurisdictione non est probabilis, sed certa, quia tunc Ecclesia certò illam supplet. Vnde tunc opinio directa de jurisdictione est probabilis opinio vero reflexa de jurisdictione in calu probabilitatis directe est omnino certa. Quando vero opinio de jurisdictione solum est probabiliter probabilis, jurisdictione solum manet probabilis, nec constat illam suppleri ab Ecclesia; & tunc tam opinio directa jurisdictionis, quam opinio reflexa de jurisdictione, propter illam probabilitatem opinionis directe, est solum probabilis, & incerta, ideoque qui cum tali jurisdictione absolveret, peccaret mortaliter, quia exponeret Sacramentum periculo frustracionis.

17. Dices: quis potest intelligere, jurisdictionem tunc solum esse certò probabilem vi opinionis certo probabilis, & simul esse certam moraliter ex supplemento Ecclesiæ? Respondeo: Id optimè intelligi, si distinguatur in eo casu duplex titulus, ex quo potest orihi ju-

risdictio; alijs specialis, & quasi directus de quo litigatur inter DD. alijs affirmantibus, & alijs negantibus, talem titulum dati, omnibus tamen, vel ferè omnibus ejus probabilitatem concedentibus; & alijs generalis, & quasi reflexus ex supplemento Ecclesiæ presumptus; primus titulus in eo casu solum est certo probabilis, secundus est moraliter certus.

18. Res clarescit exemplo: est opinio certe probabilis privilegia Regularium ad absolvendum à casibus reservatis non revocari per Jubilatum Anni Sancti. Jurisdictio ergo quam habent tunc Regulares ex titulo privilegiorum solum est certo probabilis, non vero certa moraliter: quia plures DD. eam negant. Jurisdictio vero, qua tunc emergit ex supplemento Ecclesiæ, non solum est certo probabilis, sed certa moraliter: quia certum est moraliter, quod quando datur opinio certo probabilis de jurisdictione, Ecclesia supplet defectum, qui forte detur a parte rei. Unde Regularis in eo casu non potest licite absolvere titulo privilegiorum suorum, seu quia novit privilegia sua certo probabiliter adhuc permanere, sed quia novit, quod quando privilegia sua certo probabiliter permanent, Ecclesia certo moraliter supplet quemlibet defectum, & ideo securè, & absque ullo periculo absolvit.

SECT.

SECT. IV. An simplex Sacerdos habeat jurisdictionem circa mortalia, alias ritè confessæ, & absolutæ, & circa venialia?

1. **S**Ententia fuit omnium DD. tribus exceptis, scilicet Bordono, Philippo Fabro, & Ludovico à Erice, quemlibet Sacerdotem simplicem posse à venialibus, & mortalibus alias ritè confessis, & absolutis, absolvere, adeò ut tanquam certa ab omnibus supponeretur: circa quod videndus est inter alios P. Cardenas disert. 2. cap. 6. art. 8. explic. propositionum Innocent. XI. qui plurimum gravissimorum DD. concepta verba refert, qui talem sententiam, non ut probabilem solum, sed etiam ut certam tradiderunt, adeò ut præcipua inter eos controversia non tam esset, an posset, sed facultate supposita, an eam haberet Sacerdos simplex de jure divino, & institutione Christi in ipsa ordinatione concessam, an potius ab Ecclesiæ.

2. Nunc tamen est specialis difficultas propter prohibitionem quamdam præfati Innocentij, qui in Decreto de Communione quotidiana expedito Romæ die 12. Februarij

anno 1679. præcepit Episcopis, & Parochiis
Ne permittant, ut venialium confessio fiat simplici
Sacerdoti non approbat ab Episcopo, aut Ordina-
rio. Et hinc difficultas emanat, an jurisdictio,
quæm Sacerdos simplex habebat circa venia-
lia, sublata sit à Pontifice, ita ut deinceps in-
valida sit absolutio eorum ab illo impedita?

3. Venerabilis P. Antonius Nuñez de Mi-
randa, hujus nostræ Mexicanæ Provincie de-
cuss, & gloria in expositione illius Pontificij
Decreti de Communione quotidiana propœ-
finem in affirmativam partem inclinat. Ne-
gativam tuentur Mag. Lumbier, Doctor He-
vas, & satis illam indicat P. Cardenas ubi sup.
art. 9. n. 420. Quid ego sentiam, jam ape-
rio, &

4. Dico primò: Post tale Decretum In-
nocentij Sacerdos simplex illicite absolvet à
venialibus. Patet ex ipsa prohibitione Ponti-
ficiis, & ex fine illius, qui fuit vitare gravissi-
ma inconvenientia, quæ indè possent emer-
gere, qualia sunt ut Sacerdos indoctus, ne-
sciens mortalia discernere à venialibus, venia-
lia existimaret, quæ mortalia sunt. Item, quod
prætextu absolvendi à venialibus, ausu teme-
ratio aggredetur absolvere à mortalibus,
ductus præaliter aliquibus opinionibus im-
probabilibus, vel tenuiter solum probabili-
bus; ergo

5. Dico secundò: Absolutio à venialibus
à simplici Sacerdote impedita adhuc post
prædictum Decretum non est invalida. Pro-
batur: Quia verba ne permittant, non sunt ex
se annullativa, sed indifferenta, ut etiam sint
præcisè actionis prohibitia: ergo cum apud
omnes certum esset, posse Sacerdotem simpli-
cem à venialibus absolvere, si Pontifex vo-
lueret, jurisdictionem tollere, deberet id ver-
bis clare annullativis exprimere.

6. Confirmatur primò: Etiam si Sanctum
Inquisitionis Tribunal præceperit Prælati ne
permittant Subditos suos confessiones audire
in obscuris, & abstrusis locis, de quo seet. seq.
nemo dicet absolutionem in his locis datam
esse nullam: ergo similiter. Secundò: Cum
talia verba: ne permittant, non sunt per se an-
nullativa, adhuc manet ad minus validè pro-
babile, Sacerdotem simplicem posse validè
absolvere à venialibus, sed semper ac datur
probabilitas vera de jurisdictione, datur ju-
risdictio certa moraliter, quia eam supplet
Ecclesia juxta dicta sect. præced. ergo:

7. Adverte ramen; quod si Poenitens
præstatæ prohibitionis conscius, mala fide ad
simplicem Sacerdotem pro absolutione ve-
nialium accedat, tunc erit invalida absolutio,
non defectu jurisdictionis in Sacerdote circa
venialia, sed defectu dispositionis in Poeni-
ten-

tente; tunc quia accedit cum actuali peccato mortali, tunc quia ab hoc mortali non potest ab illo Sacerdote absolvit, & per consequens neque a venialibus.

*SECT. V. De loco, tempore, &
alijs circumstantijs, quas observare
debet Confessarius in confessione.*

1. **R**EM hanc non obviam in DD. moralibus operæ premium explicare duxi, propter duplex Sanctæ Inquisitionis Mexicanaæ Decretum, quæ peccatis & damnis occurtere volens, quæ ex denuntiationibus contra plures Confessarios factis sæpè didicerat, animaliumquæ saluti, & reverentia debitæ Sacramento poenitentia consulere, varia circa locum, & circumstantias confessionis duplice Decreto præcepit, cuius præcipua puncta proponam, & insurgentes circa illa difficultates resolvam,

2. In primò igitur Decreto, expedito Mexici die 15. Martij anno 1668, præcipit Parochis sub pena excommunicationis majoris latæ sententiae ipso facto incurrenda, & alijs pœnis, primò ut confessionalia ponant in corpore suarum Ecclesiarum, quæ talis sint conditionis, ut & Confessor videatur, & rotum

cor-

corpus Poenitentis. Secundò: Ne permittant confessionalia esse in facellis, seu Capellis suarum Ecclesiarum, ne vè intra illas excipiatur confessio à quolibet Confessario Sæculari, aut Regulari, nisi Capellæ publicæ sint, & claræ, & in quibus latibula, angulivè obscuri non inveniantur.

3. Tertiò: Sub eisdem pœnis, idem præcipitur Prælatis Religionum. Quarto: Eisdem, sub eisdem pœnis, ut confessionalibus, quæ januas habent, aliam ad claustra Conventus, aliam ad Ecclesiam, editum penitus occludant, ita ut neutiquam ad ea patere possit ingressus ad confessiones audiendas, vel ad alium effectum. Quintò: Eisdem, sub eisdem pœnis, ne permittant, ut in cellis, cubilibus, aut in alijs locis reconditis, & abstrusis confessiones audiantur.

4. Denique Vicarijs, & Capellanis Monialium præcipitur notificari sub eisdem pœnis, quod semper ac per se, vel per alios Monialium confessiones excipient, apertâ omnino habeant confessionalium januam tam exteriorem, quæ Ecclesiam, quam interiorem, quæ Conventum respicit, & quod ad prædicta confessionalia, nec ipsi, nec alij Confessarij, nec alia persona ingrediatur, nisi ad Monialium confessiones audiendas.

5. In secundò Decreto, expedito etiam

Me-

Mexici die 23. Novembr. anno 1679. Prædicta
pitur primò Religiosis, ne hominum, mulie-
rum, aut puerorum confessiones audiant, ni-
si in corpore Ecclesiæ, & confessionalibus
publicis, declaratur tamen posse id fieri in Sa-
cristia, Claustris, & Capellis, dummodo januae
sint omnino apertæ. Secundò: Parochis, &
alijs Clericis Sæcularibus ne in suis domibus
confessiones audiant, nisi alias infirmi laceant
in lecto, vel alio considerabili impedimento
detineantur ipsi, vel Pœnitentes. Tertiò:
Permittitur in Oratorijs confessionis audire.
Quartò: Ut præfatum primum Decretum
omnino servetur. Hæc sunt substantialia du-
plicis Decreti puncta, pro quorum meliori
intelligentia.

6. Quæres primò: Quosnam comprehen-
dat prædicta excommunicationis pæna? Res-
pondeo. Solum comprehendere Parochos,
Prælatos Regularium, & Vicarios, seu Cape-
llanos Monialium: ipsis enim præcipitum sub-
tali pæna, ne faciant, aut facere permittant, ea
quæ prohibentur. Unde cum in nullo ex
præfatis punctis, si Decreta atente legantur,
pæna Confessatijs alijs imponatur, licet gra-
viter peccabunt in prædictis delinquendo,
non tamen excommunicationem incurrit,
quæ cum sit res odiosa, & pæna strictè est
intelligenda, nec amplius extendenda, quam
quod verba sonant.

7. Quæ-

7. Quæres Secundò: An stantibus his De-
cretis licet possint Confessarij per noctem
confessiones audire? Respondeo. Quod cum
solum prohibeantur loca obstrusa, & obscu-
ra, si Ecclesia per noctem sufficientibus faci-
bus illuminetur, non erit contra prædicta per
noctem confessiones expiri, sed quia au-
dio, aliud stare Decretum prohibens in nocte
confessiones audire, quod tamen adhibita di-
ligentia, invenire non potui, sentio nihil o-
minus, confessionem cæptam claro die, si
quod longa fuerit, non potuit ante noctem
perfici, posse adhuc post noctem continuari,
tum quia Pœnitens, qui confessionem incep-
tit, tam habet jus ut audiatur, & absolvatur
tum quia ut DD. communiter sentiunt, qui
cœpisset de casibus reservatis confiteri, &
non dum perfecta confessione, Bulla Crucia-
tæ revocatur, vel tempus illius finiretur,
adhuc posset virtute Bullæ confessionem per-
ficere, & à reservatis absolvī, quia jam erat
judicium inceptum.

8. Quæres tertio: An possit Confessarius
ingredi confessionalia præterquam ad confes-
siones audiendas? Respondeo. Prohibitionem
contentam in sexto punto primi Decreti so-
lum loqui de confessionalibus Monialium, ad
quæ prohibetur ingressus Confessatijs, & alijs
Personis præterquam ad confessiones audiend

das,

das, & potest esse pro illis specialis ratio; eo quod ex natura rei ea sint abstrusiora, & in modum cubiculi facta, ideoque periculosiora. Unde prohibitio ad alia non debet extendi, licet semper indecens erit confessionalibus uti ad confabulationes, & ijs similia.

9. Confessarius verò Monialium, qui ad confessiones audiendas ingrediatur, poterit occasione data, alias in spiritu dirigere, virtutum præxim docere, & alia ad earum animarum salutem, & perfectionem pertinentia consulere: in quibus tamen, ne prolixè procedat, oportet, & multò magis in rebus alijs, quæ juxta dicta quæstiuncula antecedenti traditæ per accidens, & præter intentionem occurserint.

SECT. VI. Aliæ difficultates circa prædicta resolvuntur.

1. Quæres quintò: Quomodo intelligatur concessio facta in secundò puncto secundi Decreti, Parochis, & Clericis Sæcularibus domi confessiones audiendi cum infirmi jaceant in lecto, vel alio consideribili impedimento detineantur? Respondeo per prædictam concessionem non infirmari, que per primum Decretum erant statuta; unde

Parochus, vel Clericus Sæcularis ægrotans in lecto, qui aliquis confessionem excipiat, providere debet ne locus sit abstrusus. Unde cum ita fieri non poterit, propter ægritudinis qualitatem, vel cubiculi dispositionem, Pœnitentem ad alium Confessarium, si alius sit, rejicere debet. Si verò Pœnitens sit, qui ægrotat in lecto, si vitari non poterit obscuritas, & abstrusio loci, ut sapè sàpius vitari non potest, nullus manet locus scrupulo.

2. Quid autem intelligatur per disjunctiam: vel alio considerabili impedimento? Censeo, intelligi illud, quod sine magna difficultate, & molestia vitari non possit, quale erit magnæ tempestatis, & imbrum, rationalis timor gravis periculi, &c. Ubi adverte, quod idem debet intelligi de Religiosis, ijsdem tamen cautionibus omnino servatis; tūm quia non debent esse pejoris conditionis, quam Clerici Sæculares, tūm quia in quinto puncto primi Decreti, ubi prohibentur in Cellis, aut cubiculis audire, nulla fit mentio de casu infirmitatis, aut considerabilis impedimenti.

3. Quæres sextò: Quid per Oratoria intelligat permisso facta in tertio puncto secundi Decreti? Respondeo. Non quemcumque locum, aut cubile intelligi, in quibus familia soleat Rosario B. Virginis, aut alijs precibus vacare; sed illa intelligi, quæ ab Ordinario appro-

approbata cultui Divino solum , & M^{is}se S^{an}c^tificio destinata sunt : tūm quia hæc solum Oratoria dicuntur : tūm quia aliās in qualibet domo facilitas esset ad confessiones audiendas , nec finis prædictorum Decretorum obtinetur. In Oratorijs autem debet idem observari , quod in Ecclesijs , quoad claritatem , &c.

4. Quæres septimò : An in prædictis rebus parvitas materiae excusat à mortali. Respondeo. Quod cum parvitas materiae excusans à gravi transgressione præcepti potissimum sumatur ex relatione ad finem , propter quem res præcipitur , circa quod potest legi inter alios P. Taburinus hæc de re latè , & eruditè agens tom. 1. lib. 1. cap. 1. à num. 13. & finis horum Decretorum sit , vitare etiam pericula sacrilegiorum , & irreverentia Sacramenti pœnitentiarum , numquam erit parvitas materiae , vel unam solam confessionem audire Decretis illis contraveniendo. Idem enim periculum sacrilegij , & irreverentiae in una , ac in pluribus reperitur. In alijs verò ubi tale periculum non adeò datur , v. g. ingredi confessionalis Monialium , illud vertendi causa , vel sudariolum extrahendi , quod forte Confessarius ibi oblivione reliquit ; item quod tantillum corporis Pœnitentis in confessionali absque malitia occultetur , & ijs similibus , parvitas excusabit.

5. Quæ-

3. Quæres octavo : An qui nullo malo fine confessiones audiat in locis abstrusis , vel quid simile faceret contra Decretum , peccaret graviter. Ratio dubitandi est , quia ut tenet communis DD. opinio quos refert , & sequitur Diana P. 5. tract. 4. R. 96. cessante fine adæquato legi , etiam pro aliquo singulare , cessat lex pro illo , finis autem Decreti videtur vitare peccata , quæ occasione Sacramenti pœnitentiarum fieri solebant. Nihilominus ad quæstionem respondeo affirmativè : Ratio est , quia in eo casu non cessat finis adæquatus legis , hec autem non solum intendit vitare peccata , sed etiam pericula peccatorum : nemo autem ita sibi credere debet , ut immunit ab omni periculo reputetur. Præterea , licet nullum daretur periculum adhuc posset remanere suspicio , quām etiam intendit vitare Decretum propter reverentiam debitam Sacramento , nec ullo modo aperienda est janua , qua Decretum Sanctissimum , & prudentialissimum impunè violetur.

6. Post hæc superioribus annis è suggestu dictata , duplex aliud Decretum prodijt ejusdem Sanctæ Inquisitionis Mexicanæ. Primum sub datis die 23. Augusti anno 1710. secundum die 24. Martij anno 1713. in quo primum illud ad litteram repetitur , & innovatur , aliaquæ superadduntur , cujus substantialia puncta hic breviter adnotabo.

7.

7. Primo igitur præcipitur, ne confessio-
nes audiantur in Cellis, aut Capellis occulis
Conventuum, Parrochiarum, aliarumq[ue] Ec-
clesiarum, aut in alijs locis seceris, sed solum
in Ecclesijs, Claustris, Sacristeria, & Capellis
Ecclesiarum, dummod[us] carum januæ omni-
no aperte sint. Secundo: Ut confessiones fe-
minarum non audiantur, nisi ad crates, &
solum in corpore Ecclesiæ, non vero in Ca-
pellis earum, Claustris, & Sacristeria. Tertiò:
Permittitur, ut Confessarij audiant famina-
rum confessiones in Capellis Ecclesiastis
hoc pacto: quod Confessarius sit intra Chla-
tros Capellæ, fæmina vero extra illos, Chla-
trorum jannæ sint clausæ, & denique quod
præter Capellæ Chlatros intercedant Crates
inter Confessarium, & fæminam. Quarto:
Ad audiendas surdorum confessiones permit-
titur ut Confessarius possit eas excipere in ali-
qua Capella, seu loco à frequentia populi re-
moto, dummod[us] januæ aperte sint, & eliga-
tur locus, quantum fieri poterit, clarus, & ma-
nifestus, & si Poenitens sit fæmina, adhibeantur
Crates.

8. Quinto: Præcipitur, ne quovis prætex-
tu, vel causa ante, vel post confessionem in-
ter Poenitentem, & Confessarium colloquia
misceantur. Quod intellige cum jam Poeni-
tens genuflexus est ad confitendum peccata-
 sua,

sua, & cum absoluta confessione adhuc non
est de peccatis absolutus. Praxis enim habet,
quod ante genuflexionem, & postquam data
jam est absolutio, & Poenitens a pedibus
Confessarij surrexit, absque scrupulo Sacer-
dos, & Poenitens de quacumq[ue] re collo-
quantur. Sexto: Reproducitur præceptum
contentum in punto 4. sup. sect. 5. num. 3.
Septimò: Præcipitur ut torni, si qui sint, in
confessionalibus Monialium auferantur, &
eorum cavitates, vel si quæ alia rimæ sint per
quas posse haberi aliqua communicatio inter
Poenitentem, & Confessarium omnino ob-
tinuerint, ita ut solum eraticulae remaneant,
per quas excipiantur confessiones. Octavo
denique: innovatur præceptum circa confes-
sionalia Monialium supra positum sect. 5. n.
4. Quæ omnia teneantur adimplere tam Prä-
lati, & Confessarij, quam Prälata Monia-
lium respectivè sub pena excommunicatio-
nis majoris, quæ quia non exprimitur tan-
quam latæ sententiae, solum
videtur ferenda.

**

M

DIS-